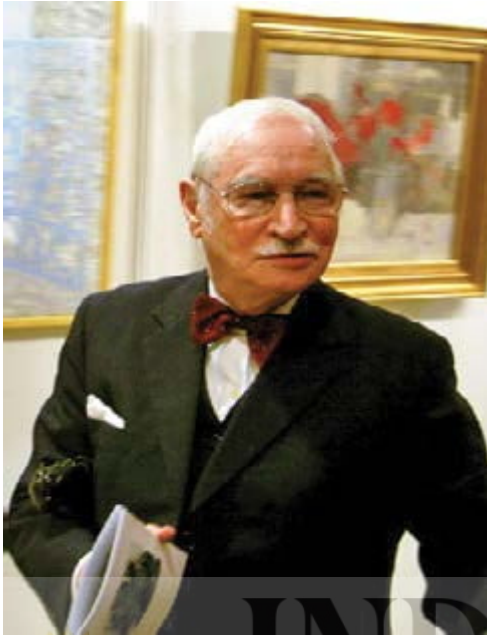

VASILE PARIZESCU

Generalul colecționarilor de artă

VASILE PARIZESCU

„Îmi exprim părerea că fiecare colecție de artă reflectă gândurile, sentimentele și pregătirea celui care o realizează. Ea este personală și personalizată. În consecință, nu există colecții „otova”, colecții asemănătoare sau impersonale, ci numai colecții ce reflectă individul, cu felul lui de a fi. Diferența între colecții o fac pregătirea iubitorului de artă în acest domeniu și, în special, baza materială de la care se pornește”. („Opinii și gânduri”)

„Marile suflete ne părăsesc, de cele mai multe ori, într-un timp egal cu o clipă, deoarece vectorul energetic este atât de intens la acestea, încât se consumă profund, aproape instantaneu, pe scara timpului universal, pierind – pentru muritorii de rând – într-un timp asemănător, venirii și stingerii orbitei lumini a trăsnetului”. („Un om între oameni”)

„Voit sau nevoit, prejudecăți infantile, incultură, invidie și răutate degradează și disting marile valori românești”.

„M-am născut după principiul: Nu aștepta niciodată răsplata. Singura și adevărata răsplată este satisfacția muncii tale”.

„Totul am făcut cu pasiune: armata, știința, scrisul, pictura, colecționarul, dragostea de țară și familie” („Gânduri despre pictura mea”)

Personalitate plurivalentă – ofițer de carieră, scriitor, pictor, colecționar –, Vasile Parizescu este unul dintre personajele carismatice și pitorești, purtându-și, cu eleganță și distincție, papionul și bastonul cu cap de argint prin Bucureștiul acestor ani.

S-a născut pe 25 octombrie 1925 la Brăila, într-o veche familie de origine franceză. Absolvent al Școlii militare de artilerie din Pitești și al Academiei Tehnice Militare, cu titlul de inginer mecanic, a avansat până la gradul de general al Armatei Române. Munca de organizare a activității de înzestrare a armatei cu vehicule militare, de la automobile de teren și tractoare la blindate este completată cu cea de cercetare, fiind autorul a numeroase cărți și comunicări științifice. Concomitent cu studiile militare, Vasile Parizescu urmează Facultatea de Litere și Filozofie din

București, lucrarea de licență fiind consacrată filosofiei în poezia lui Mihai Eminescu. A fost pasionat de pictură încă din copilărie. În timpul liceului, urmat la Brăila, îl are ca profesor de desen pe Ion Popescu-Negreni, care remarcă talentul adolescentului și-l îndeamnă să urmeze Belle-Arte. Dar, din lipsa posibilităților materiale, este nevoit să-și abandoneze visul. Mai târziu, învață să picteze la Școala de artă din București și se perfecționează cu maestrul Dumitru Ghiță, Rudolf Schweitzer-Cumpăna și Gheorghe N.G. Vânătoru. Participă la numeroase expoziții personale și colective în țară și străinătate și este răsplătit cu premii, diplome și medalii. Tablourile semnate Parizescu ating cote de vânzare ridicate, relevând calitățile și aprecierea de care se bucură pictura domniei sale. În prezent, peste 800 de lucrări ale maestrului se află în colecții și muzee din țară și străinătate, din Europa până în îndepărtata Japonie. Este președintele de onoare al Asociației Artiștilor Plastici din București, membru în Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor, expert specializat în pictura românească modernă și contemporană, membru fondator și președinte al Societății Colecționarilor de artă din România. O binemeritată recunoaștere, pentru că Vasile Parizescu este unul dintre cei mai mari colecționari de artă din țara noastră, piese precum cele din colecția domniei sale găsindu-se doar în muzeele importante.

De unde vine această pasiune? Din dragostea pentru natură, pentru lumină, pentru culoare, pe scurt, pentru frumos. „În viață este bine să te înconjori de frumos, un frumos artistic în care să te retragi în momentele tale grele, să te reculegi și să capeți puteri, pentru a începe din nou lupta pentru existență” - i-a explicat George Călinescu studentului la Litere și Filosofie, uimit și încântat de operele de artă din casa dascălului său. De altfel, cel care i-a acordat calificativul maxim la lucrarea de licență a inoculat în tânărul ofițer patima de colecționar, chiar dacă sămânța o avea din familie, tatăl său fiind un cunoscut bibliofil, filatelist și colecționar de arme vechi și rare. Pe profesorul Călinescu, un mare iubitor al covoarelor orientale, l-a însoțit, timp de șase ani, în peregrinările prin colecții și consignații.

Primul mentor important a fost un mare colecționar, colonelul inginer Dimitrie Hogeș, la sfatul

căruia a început să cumpere pictură românească. Achizițiile le făcea prin intermediul paginii de anunțuri a cotidianului „România liberă”. „Nu cumpăram decât tablouri ale artiștilor consacrați și lucrări de cea mai bună calitate” - a fost deviza după care s-a condus încă de la debutul activității de colecționar, și de la care n-a abdicat întreaga viață. Dovada calității pieselor sale o constituie faptul că nu a vândut nimic din ce a cumpărat. În căutarea ofertelor, bătea orașul, mai întâi cu motocicleta, apoi cu mașina, ceea ce i-a dat posibilitatea să cunoască zonele vechi ale Bucureștiului, cu case fastuoase, înșesate de minunate lucrări ale artiștilor interbelici, și să cunoască oameni interesanți, ultimele vestigii ale aristocrației și intelectualității românești interbelice.

Vizitele în casele colecționarilor, oameni rafinați și buni cunoscători ai fenomenului artistic românesc, se transformau uneori în adevărate lecții de artă, pe care tânărul Parizescu le absorbea cu aviditate. Se împrietenește cu mulți pictori, le vizitează atelierele, dezbate cu ei probleme de artă și le cumpără lucrări. Trec anii, și Vasile Parizescu devine posesorul uneia dintre cele mai valoroase colecții de pictură românească: Aman, Grigorescu, Luchian, Tonitza, Petrașcu, Pallady, Șirato, Bălțatu, Schweitzer-Cumpăna, Vânătoru, Ciucurencu... Și, bineînțeles, Vasile Parizescu.

Căci, continuând direcțiile picturii tradiționale românești, creația sa se așază, în mod firesc, alături de tablourile marilor săi înaintași.

„Strânsuri de suflet” - își numește Vasile Parizescu obiectele de artă adunate cu efort și cheltuială de-a lungul anilor. Pentru domnia sa, care a învățat de la autorul „Istoriei literaturii române” că „un om care nu e înconjurat de frumos nu are o viață”, arta nu este o investiție, ci un mod de a exista.

„Când l-am cunoscut pe Vasile Parizescu - scrie criticul de artă Vasile Florea -, era abia colonel în armata română. În schimb, în calitate de colecționar era deja general.”

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

GEORGE CANACHE

*Independența
prin Cultură*